

UNIVERSUL MIRIFIC AL LUI GEORGE DUMITRESCU

Talent polivalent ce se anunță deja la vârsta de zece ani când obține un premiu național pentru desen ca școlar - manifestându-se în arta verbului (poemele sale scrise în limbile română și franceză se situează pe o linie tradițională a poeziei noastre - de la Goga la Ion Pillat) dar mai ales în artele vizuale, de la concizia desenului linear fin și ferm capabil să restituie prin «figurile» și «formele» pe care le conturează, un gând, o idee, o stare sufletească sau o individualitate în imagine sensibilă sau de la construcția acestei imagini din tente de griuri ale grafitului sau ale laviului și pînă la vibrația bogată a paletei cromatice se articulează universul miraculos al lui George Dumitrescu, puternică personalitate artistică, o personalitate care a știut să-și însușească șlefuiindu-l și decantîndu-l mereu, un limbaj artistic personal și original capabil să exprime și să comunice reflectată lumea în care viețuim și deopotrivă universul miraculos al artistului: «o lume ce crede în basme și vorbește în poezie». Artistul a fost remarcat în pragul autorității creației sale, de intuiția fără greș și autoritatea unui Petru Comarnescu ca și de perspicacitatea severă a unui N. Argintescu-Amza.

Încă în țară, adică înainte de 1969, artistul era preocupat pînă la obsesie de diversitatea și complexitatea mijloacelor de expresie pe care le stăpînește, după două decenii, cu autoritate de maestru.

Cercetîndu-i lucrările și încercînd să-i iau în stăpînire universul artistic, am tot timpul senzația că îmi scapă disecarea aceluia inefabil care te întîmpină în alcătuirea structurilor compozițiilor lui George Dumitrescu. Rămîi totdeauna cu o puternică impresie, aceea că din straturile adînci și de nimeni știute ale subconștientului, care s-au sedimentat de-a lungul anilor unei tumultuoase existențe, se ridică la suprafață - ca talazurile unei mări australe, feeric sau dramatic precum lava încinsă a unor vulcani - mesajele care se articulează în procesul creației.

Concentrînd și simplificînd, se poate spune că, în principal două sînt atitudinile artistului în procesul de creație: una de tip expresionist, fie că e vorba de un expresionism originar, cu tentă socială, cînd artistul se referă la lumea celor umili și obidiți, fie un expresionism liric, al exprimării unui prea plin suflesc în imagini de o intensitate cromatică tulburătoare ca în lucrarea «Izvorul» sau «Enchantment» de pildă; a doua atitudine, apropiată de prima, uneori chiar conjugată cu aceasta este o atitudine onirică. Pe această atitudine se întemeiază, de fapt, constituirea universului mirific al lui George Dumitrescu - de la «Apocalips» și «Grota diavolului» profund dramatice, la buchetele de «Flori», sau «Promenadele matinale» sau «Aurora», de o intensă și captivantă reverie, totul evoluînd ca într-o necurmată rostogolire de galaxii, dar la scară umană și la dimensiunea mitică ori istorică.

Artistul operează în mod permanent cu simboluri și matafore. În «Cosmogonia indiană», de pildă, cele două figuri umane reprezentate și, în bună măsură abia sugerate, traduc de fapt, cele două principii ale vechii filosofii indice: masculin (el) restituit în imagine ca fiind văzut simultan din față și din profil, și ea (principiul feminin), configurarea personajului efectuîndu-se numai frontal. «Viroaga», «Catedrala» și «Dante și Vergiliu» pot aparține unui ciclu dantesc paradiziac, cîtă vreme «spațiul mioritic» sau «Mesia» ne situează în plină existență terestră, sub semnul sacralului: primul nu este propriu-zis metafora spațiului conceput de Lucian Blaga, ci reprezentarea unui spațiu autohton constituit din vestigii sau fragmente de vestigii (tot atîtea simboluri) asociate într-o logică onirică.

În «Mesia» logosul întrupat nu apare atît într-o viziune de spiritualitate bizantină, cît mai degrabă într-o construcție de reprezentare după canoane stabilite de și în ritul creștin occidental, catolic. Și «Spațiul mioritic» și «Mesia», însă, sînt străbătute de o profundă umanitate și aspiră spre universalitate.

Din punctul de vedere al mijloacelor materiale utilizate, acest alchimist renașcentist care este George Dumitrescu știe să combine într-o perfectă sinteză tehnica picturii în ulei, cu aceea a desenului și mai ales cu tehnica monotipiei care îi asigură poate cele mai neașteptate soluții plastice.

Surprinzător mereu, cum ar fi spus Petru Comarnescu, prin diversitatea tehnicilor și originalitatea viziunii, George Dumitrescu continuă să surprindă și să captiveze prin uimitoarea originalitate și libertate a viziunii, rămînînd un constant înnoitor al confesiunilor estetice.

«Destin»

Horia Horia
Bucuresti, Noiembrie 1990